

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 21. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske klasa: UP/II-008-07/19-01/195, urbroj: 401-01/06-19-1 od 12. travnja 2019. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika od 12. travnja 2019. godine odbačena je žalba tužitelja kao nedopuštena, pozivom na odredbu članka 31. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13.) i odredbu članka 114. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09.).

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj navodi da je tuženik u obrazloženju osporenog rješenja naveo dva razloga odbačaja tužbe i to: da su tužitelju tražene informacije bile dostupne u predmetu Upravnog suda u Splitu poslovnog broj: UsI-194/17 u kome tužitelj vodi spor protiv isporučitelja javne usluge radi poništenja odluke Povjerenstva isporučitelja javne usluge br. 10488 od 28. travnja 2017. godine pa tužitelj sukladno članku 1. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama ne može ostvariti pravo na informaciju pa samim time niti podnijeti žalbu tuženiku. Nadalje ističe se da je tražio informacije koje se odnose na njega osobno, odnosno na žalbu istog podnesenu povjerenstvu, zaključujući da je tužitelj zapravo tražio uvid u osobne podatke, koje pravo se ne ostvaruje temeljem odredbi navedenog Zakona već temeljem odredbi Uredbe o zaštiti podataka kao i Zakona o provedbi navedene Uredbe. Tužitelj ističe da je na prvoj stranici svoje žalbe tuženiku poboldanim slovima naglasio da se tražena informacija – odluka Povjerenstva na žalbu tužitelja od 20. travnja 2017. ne nalazi u spisa predmeta Upravnog suda u Splitu poslovni broj: UsI-194/17, a sve iz razloga jer odluka Povjerenstva od 28. travnja 2017. nije donesena radi žalbe tužitelja od 20. travnja 2017. nego zbog zahtjeva tužitelja od 31. ožujka 2017. godine što da jasno piše na odluci Povjerenstva koji je razmatrao Upravni sud u Splitu u navedenom predmetu. Osim toga što u samoj odluci Povjerenstva piše da se ista odnosi na zahtjev tužitelja od sasvim drugog datuma (31. ožujka 2017. godine) u žalbi tužitelja jasno piše da je podnesena protiv dopisa isporučitelja javne usluge, broj: 8088 od 29. ožujka 2017. (u kojemu isporučitelj javne usluge traži dopunu zahtjeva tužitelja jer navodno ne zna na koga

točno se odnosi dostava ispisa računa za vodu) kao i protiv dopisa isporučitelja javne usluge br. 10472 od 6. travnja 2017. u kojem isporučitelj navodi da je dobio informaciju od Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta da se inspekcijski postupak još uvijek vodi nad naručiteljem javne usluge pa zbog toga tužitelju ne može dostaviti traženu informaciju. Predlaže poništenje rješenja tuženika i održavanje ročišta radi sučeljavanja sa tuženikom.

Tuženik u očitovanju na tužbu tužitelja ističe da je osporeno rješenje doneseno nakon provedenog drugostupanjskog postupka imajući u vidu cjelokupnu dokumentaciju spisa predmeta, pri čemu se poziva na mjerodavne odredbe članka 1. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI). Navodi da iz zahtjeva tužitelja proizlazi da isti traži pristup informaciji koja se odnosi na njega osobno, odnosno na njegovu žalbu koju je podnio Povjerenstvu za reklamacije trgovačkog društva V. i k. d.o.o. kao isporučitelja javne usluge, dakle vezano za postupak koji se provodi sukladno odredbama drugog posebnog propisa, u kojem je tužitelj stranka te se stoga u predmetnom slučaju ne primjenjuju odredbe ZPPI jer se zapravo radi o traženju uvida u osobne podatke. Iz spisa predmeta nije razvidno da je tužitelj iskoristio svoja prava u okviru drugog posebnog propisa temeljem kojeg bi mu trebale biti dostupne informacije iz postupka kod Povjerenstva za reklamacije, nego inzistira na svom traženju putem ZPPI, a tužitelj u žalbi niti u tužbi nije naveo, niti ičim dokazao da mu tražena informacija nije dostupna temeljem drugog propisa, osim što u žalbi i tužbi razmatra na što se odnose njegovi zahtjevi koje podnosi prvostupanjskom tijelu, a koji se svi sadržajno odnose na njega osobno, odnosno na pružanje usluge isporuke vode za zgradu u kojoj živi, kojom nije zadovoljan, a uvid u navedene podatke ne ostvaruje se temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama već temeljem Opće uredbe o zaštiti podataka. Napominje da je ovaj Sud u svojim presudama poslovnog broj: UsII-417/18 od 6. ožujka 2019. godine; UsII-44/19 od 3. travnja 2019. godine i UsII-439/19 od 3. travnja 2019. godine povodom tužbi istog tužitelja zauzeo stav da se kod traženja informacija vezanih za pružanje usluge isporuke vode za stanare zgrade u kojoj stanuje tužitelj ne radi o informacijama/podacima od javnog interesa, pa u smislu odredbi ZPPI nema zakonske osnove za pristup takvim informacijama, jer se ne radi o informaciji u smislu navedenog Zakona. Pri navedenom se posebno treba uzeti u obzir da u konkretnom slučaju prvostupanjsko tijelo obavlja djelatnost pružanja usluge isporuke vode na temelju privatnopravnog odnosa sa suvlasnicima nekretnine u kojoj živi tužitelj i druge fizičke osobe, iz čega je razvidno da nije riječ o informacijama koje bi se u skladu s člankom 9. navedenog Zakona mogle javno iznositi, obzirom na odredbe Opće uredbe o zaštiti podataka koja u članku 15. propisuje mogućnost uvida u osobne podatke, a kako je to i navedeno u osporenom rješenju. Tuženik ostaje kod svih navoda istaknutih u obrazloženju osporenog rješenja predlažući odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, kako iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja tako i razloga ove presude.

Kao prvo treba reći da je ovaj Sud odlučio riješiti ovu upravnu stvar bez održavanja usmene rasprave u smislu članka 36. stavak 4. („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje: ZUS) nakon što je ocijenio da su utvrđene u upravnom postupku činjenice nesporne, a tužitelj traži zakazivanje rasprave samo iz razloga sučeljavanja s tuženikom.

Iz spisa predmeta proizlazi da je tužitelj T.D. V. i k. d.o.o. S., kao pružatelju javne usluge podnio zahtjev dana 21. studenog 2018. godine radi dopune/ispravka informacije

(budući da nije bio zadovoljan već pruženom informacijom javnog isporučitelja za dostavom odgovora Povjerenstva za reklamacije od 20. travnja 2017. godine) te je ponovno tražio navedeni odgovor koji se po navodima tužitelja odnosi na njegovu izjavljenu žalbu od 20. travnja 2018. godine.

Naime, javni isporučitelj Javne usluge T.D. V. je dopisom od 7. studenog 2018. godine prethodno obavijestio tužitelja vezano za njegov zahtjev, da zatraženi odgovor Povjerenstva za reklamacije tužitelj ne može tražiti sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama budući da se navedeni odgovor ne odnosi na zahtjeve sukladno odredbama navedenog ovog Zakona, konkretnu odredbu članka 23. stavak 1. točka 4. Zakona te imajući u vidu da je navedeni odgovor Povjerenstva za reklamacije dostupan u tom predmetu upravo po žalbi tužitelja.

Obzirom na naprijed utvrđeno ovaj Sud ocjenjuje da je tuženik u konkretnom slučaju u cijelosti postupio zakonito kada je odbacio žalbu tužitelja izjavljenu protiv navedene obavijesti povodom zahtjeva tužitelja za dopunu ili ispravak informacije od 17. prosinca 2017. godine. Pritom se tuženik u obrazloženju osporenog rješenja poziva na mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, konkretnu odredbu članka 1. stavak 3. citiranog Zakona uz pravilno zauzeto shvaćanje da pravo uvida u podatke i isprave pokrenutim po zahtjevu tužitelja, kao i pravo uvida u osobne podatke se ne ostvaruje temeljem odredbi navedenog Zakona, koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

Pritom treba reći i to da po navedenom zahtjevu tužitelja u skladu s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama javno tijelo ne donosi rješenje već obavještava korisnika da se podnesak ne smatra zahtjevom u smislu odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama, te je tijelo u tom slučaju u obvezi uputiti korisnika-ovdje tužitelja na koji način može ostvariti svoju informaciju, što je u ovom slučaju javni isporučitelj i učinio, dakle postupio u smislu odredbe članka 23. stavak 1. točka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama. Isporučitelj javne usluge je upozorio svojim dopisom tužitelja da njegov zahtjev ne predstavlja zahtjev za pristup informacijama te tužitelja uputio na način i postupak u kom može ostvariti svoje pravo.

S obzirom da se u konkretnom slučaju ne donosi rješenje već obavijest, to pravilno tuženik između ostalih razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja navodi da u tom slučaju nije niti dopuštena žalba pa je stoga tuženik žalbu tužitelja pravilno odbacio kao nedopuštenu pozivom na mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama kao i odredbe Zakona o općem upravnom postupku.

Slijedom svega izloženog, ovaj Sud je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a riješio kao u izreci presude.

U Zagrebu 21. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.